

ővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

2.Bf.307/2016/7. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. február hó 28. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az adócsalás büntette miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2016. év április hó 20. napján kelt 6.B.290/2014/35. számú ítéletét **megváltoztatja.**

Az ítélet bevezető részéből a 2015. szeptember hó 9-i hatánapra utalást mellőzi, a 2016. február hó 15-i hatánapot feltünteti.

A szabadságvesztést fegyházban rendeli végrehajtani.

A feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezést az ítélet rendelkező részéből mellőzi.

A vagyonelkobzásra vonatkozó rendelkezést mellőzi.

A vádlott az összesen felmerült 353.860 (háromszázötvenháromezer-nyolcszázhatvan) forint bünygyi költségbl helyesen 239.960 (kettőszázharminckilencezer-kilencszázhatvan) forintot köteles viselni, míg a fennmaradó 113.900 (egyszáztizenháromezer-kilencszáz) forint az államot terheli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült összesen 20.000 (húszezer) Ft bünygyi költséget a vádlott viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Székesfehérvári Törvényszék a 2016. április hó 20. napján kelt 6.B.290/2014/35. számú ítéletével vádlottat bünösnek mondta ki az 1978. évi IV. tv. 310. (1) bekezdésébe ütközö a (4) bekezdés szerint minösülö folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettében, ezért mint többszörös visszaesöt 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektöl eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a

vádlott a börtönbüntetés háromnegyed részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra. A vádlottal szemben 189.538.200 forintra vagyonelkobzást rendelt el. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen a vádlott és védője jelentett be fellebbezést felmentésért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.763/2016/1. számú átiratában a perorvoslatokat nem tartotta alaposnak. Álláspontja az volt, hogy a megismételt eljárásban a törvényszék perrendszerűen és a hatályon kívül helyező végzésben adott iránymutatásnak megfelelően járt el. A tényállást a kellő körben felderítette, a beszerzett bizonyítékokat irathűen és logikusan értékelte, amiről részletesen számot adott. A megállapított tényállás megalapozott, melyből okszerűen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, a cselekmény minősítése törvényes. A hiánytalanul számba vett és kellő súllyal értékelt bűnösségi körülmények alapján kiszabott fő- és mellékbüntetés törvényes, lényeges enyhítésére nem látott lehetőséget. A vagyonelkobzás alkalmazását törvényesnek találta. Indítványozta, hogy az ítéletet az ítéltábla helyes indokainál fogva hagyja helyben. Bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

A nyilvános ülésen felszólaló vádlott sérelmezte, hogy a törvényszék ítéletében nem foglalkozott a felmentésére lehetőséget adó bizonyítékokkal, az ítélet indokolása rendkívül hiányos. Elsősorban a korábbi ítéletnek megfelelő felmentését kérte, másodlagosan az érdemi határozat hatályon kívül helyezését indítványozta a hiányos bizonyíték értékelés és az indokolási kötelezettség megszegése miatt.

A vádlott védője bizonyítási indítványt terjesztett elő. Előadása szerint a vádlott cégének könyvelését végző több éve elhalálozott könyvelő családjától a napokban kerültek elő az érdemi határozatra befolyással bíró dokumentumok, amelyek a vádlott felmentését eredményezhetik. Ugyan e bizonyítékok nem a vád tárgyát képező időszakra vonatkoznak, mégis azt igazolják, hogy a vádlott által ügyvezetett Kft1-nek az ítéletben megállapított tényekkel szemben 2006 év elején voltak alkalmazottai, a Kft1 és a Kft2 között létező kapcsolat volt, melyet telefonos előfizetés is bizonyít. A 2006-ban vásárolt csomag arra utal, hogy a társaságok kapcsolatban álltak egymással, mely az ítélet ténymegállapításával szemben a valós gazdasági tevékenységet támasztja alá. Okiratokat csatolt annak igazolására, hogy a terhelt édesanyja - akit a vádlott kizárólagosan gondoz - súlyos beteg, őt magát is kivizsgálták az elsőfokú ítélet meghozatalát követően, melyet ugyancsak dokumentált.

A lentebb indokolt bizonyítási indítvány elutasítását követően a vádlott védője perbeszédében lényegében a megismételt elsőfokú eljárásban megtartott perbeszédében foglaltakat ismételte meg, azt azzal egészítette ki, hogy az elhalálozott könyvelőtől előkerült dokumentumok is a vádlott felmentése irányába hatnak, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a bűnösségre nem vonható következtetés, elsődlegesen a vádlott felmentését kérte az alapeljárásban meghozott ítéletnek megfelelően, melynek megállapításaival minden tekintetben egyetértett. Másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta az indokolási kötelezettség megsértése miatt. A megismételt eljárásban kihallgatott tanúk vallomása nem került elemző értékelésre, figyelmen kívül maradtak okirati bizonyítékok, a rendelkezésre álló bizonyítékokból az elsőfokú bíróság helytelen következtetést vont le, a tényállás megalapozatlan. Harmadlagosan méltányos büntetés kiszabását kérte annak figyelembevételével, hogy a vádlott beteg édesanyja egyedüli gondozója.

A vádlott az utolsó szó jogán megtett nyilatkozatában elsősorban felmentését kérte, másodlagosan pedig olyan alternatív büntetés kiszabását kérte, amely alkalmat ad számára beteg édesanyja ápolására. Kifejtette, hogy vele szemben végrehajtandó szabadságvesztés alkalmazásának nincs

értelme, a folyamatban lévő eljárások közül több pénzbüntetéssel zárult. 2010 óta a törvénnyel összeütközésbe nem került, karitatív tevékenysége mellett rendszeresen dolgozik, gondoskodik beteg szülőjéről.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülés keretében bírálta felül a Fővárosi Törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt.

Megállapította, hogy a megismételt eljárásban a törvényszék az eljárási szabályokat megtartotta, a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf. 364/2013/13. számú hatályon kívül helyező végzésében írt iránymutatásnak minden tekintetben eleget tett.

Kihallgatta az alapeljárásban mellőzött tanú1-et (35. jegyzőkönyv), ismételten célirányosan kihallgatta tanú2-öt (21. jegyzőkönyv) és tanú3-at (14. jegyzőkönyv), helyesen engedélyezett írásbeli vallomástételi lehetőséget a beteg tanú4-nek (vallomás 29. sorszám alatt), tanú5-nek (vallomás 25. sorszám alatt), tanú6-nak (vallomás 27. sorszám alatt) és tanú7-nek (vallomás 26. sorszám alatt).

A hatályon kívül helyező végzésben írtaknak megfelelően felolvasásra került a felszámoló tanú vallomása, az okirati bizonyítékok teljes körben ismertetésre kerültek, így a NAV azon 33. szám alatti átirata is, miszerint a 2009. május hó 5. napján jogerőre emelkedett határozattal a vádlott által ügyvezetett Kft1 tekintetében a tényállásban írt időszakra vonatkozóan is az adóhiány összegét 390.907.000 forintban állapította meg, kötelezte az adózót ezen összeg valamint 195.453.000 forint adóbírság és 114.682.000 forint késedelmi pótlék megfizetésére az APEH meghatározott számláira.

A törvényszék valamennyi olyan bizonyítékot értékelés körébe vont, amelyek az ügy megítélése szempontjából relevánsak voltak, ezek mérlegelésével nagyjából megalapozott történeti tényállást állapított meg a védői érveléssel ellentétben, mely kisebb hiányosságtól eltekintve mentes a Be. 351.§ (2) bekezdés a.)-d.) pontjaiban írt hibáktól, az a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

A vádlott személyi körülményeire, előéletére vonatkozó személyi rész ugyanakkor kiegészítésre szorul az ítéltábla által beszerzett erkölcsi bizonyítvány adatai, illetve a vádlott által a másodfokú nyilvános ülésen csatolt orvosi dokumentumok alapján:

A vádlott édesanyját gondolja, aki kezelt pánikbeteg, egyéb időskorhoz köthető megbetegedésekben szenved, mozgásában korlátozott, jelenleg gerincműtét után lábadozik. A vádlott vérkép eltérés miatt feltételezett urológiai megbetegedésének kivizsgálása megtörtént, kezelést igénylő betegség nem került megállapításra.

A vádlott jelen eljárás tárgyát képező cselekmény utáni elítélései:

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2015. április hó 22. napján kelt 1.B.22150/2014/20. számú ítéletével, mely a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 31.Bf. 9059/2015/5. számú ítéletével 2016. március hó 22. napján emelkedett jogerőre, nagyobb kárt okozó csalás büntette és jelentős értékre elkövetett sikkasztás büntette miatt (elkövetési idő: 2006. május hó 24. napja, 2006. július hó 25. napja) 2.700.000 forint pénzbüntetésre ítélte.

A vádlottal szemben jelenleg több eljárás van folyamatban, vele szemben a Szekszárdi Városi Ügyészség B.1691/2006.szám alatt több rb. csalás büntette, számvitel rendjének megsértésének büntette, magánokirat-hamisítás vétsége, ugyancsak a Szekszárdi Városi Ügyészség 10.B. 1258/2009/8. számú vádjával számvitel rendjének megsértésének vétsége, a Fővárosi Főügyészség

NF. 20248/2005. számú vádjával közokirat-hamisítás büntette, a Fejér Megyei Főügyészség B.4842/2005. számú vádjával különösen nagy kárt okozó üzletszerűen elkövetett csalás büntette, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Főügyészség B.3494/2013. számú vádjával költségvetési csalás büntette miatt emelt vádat.

A Fővárosi Bíróság 2013. június hó 28. napján kelt 4.B. 363/2010/92. számú végzésével a közokirat-hamisítás büntette miatt indult büntetőeljárást felfüggesztette.

A NAV Közép-magyarországi Regionális Bűnügyi Igazgatóság a 4240/2011. számú ügyben 2014. március hó 17. napján közölte különösen nagymértékű vagyoni hátrányt okozó adócsalás büntette megalapozott gyanúját.

A történeti tényállást a Be. 352.§ (1) bekezdés a.) pontban írt jogköre alapján az ítélet táblával egészíti ki az elsőfokú megismételt eljárásban 33. alatt csatolt irat tartalma alapján, hogy az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal a 2009. május hó 5. napján jogerős határozatával a Kft1 adózó vonatkozásában többek között a tényállásban írt időszakra vonatkozóan is az adóhiány összegét 390.907.000 forintban állapította meg, kötelezte az adózót ezen összeg valamint 195.453.000 forint adóbírság és 114.682.000 forint késedelmi pótlék megfizetésére az APEH meghatározott számláira.

Az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyező végzésben írtaknak megfelelően szűkszavúan bár, de valamennyi bizonyítékot összevetett és megfelelő indokát adta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott és mely bizonyítékot miért vetett el, köztük a vádlott vallomását. Bizonyítékmérlegelő tevékenységéről meggyőzően számot adott. Nem fog helyt azon védői álláspont, hogy a tényállás helyes megállapításához további bizonyítás felvétele szükséges. Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást teljes körben lefolytatta, helyesen engedélyezett írásbeli vallomástételi lehetőséget azon tanúknak, akik igazolt betegségeik miatt nem tudtak személyesen megjelenni a vallomás megtétele céljából. Az elsőfokú bíróság által feltett kérdések a hatályon kívül helyező végzésben megjelölt iránymutatásnak megfelelőek. A több éve elhalálozott könyvelő hozzátartozóitól a megismételt eljárás másodfokú szakaszára beszerzett okiratok pedig nem a vád tárgyává tett időszakra vonatkoznak, ezen túl a meglévő bizonyítékok tükrében alkalmatlanok felmentéshez vezető tényállás megállapítására, szemben a védői állásponttal. Az, hogy a vádlott által ügyvezetett társaságnak kék könyvvvel alkalmazott munkavállalói voltak, illetve a becsatolt számlákon szállítóként és vevőként szereplő cégek képviselői rendszeresen tartották egymással a vádbeli időben is telefonon a kapcsolatot, a büntetőjogi főkérdés eldöntését illetően relevanciával nem bír.

A védői perbeszédben elhangzottakra figyelemmel az alábbiak rögzítése is szükséges:

A vádlott védőjének perbeszédében állítottól eltérően tanú3 azt vallotta, hogy továbbra sem tudja megmondani, volt-e az emberek biztosításán kívül a Kft1-nek egyéb tevékenysége.(14. jegyzőkönyv 3. oldal)

Tanú2 (21. számú jegyzőkönyv) - szemben a védő által említettekkel -, ahogyan arra az elsőfokú bíróság a 20. oldal 2. bekezdésétől helyesen hivatkozott, azt vallotta, hogy a vádlottal egymás között csináltak egy papírt arról, hogy megbízott ügyvezető. Mire bejegyezték volna, abba is maradt a közös tevékenység. Előadása szerint ő igazából nem intézett semmit, csak ott volt a vádlott tárgyalásain, a kettejük közti megállapodás alapján írta alá a szerződéseket, egyébként pedig azért, mert azokat jónak találta. Teljes tevékenységét abban határozta meg, hogy a munkák átvételénél,

átadásánál jelen volt a vádlottal együtt, egyéb tevékenységet a Kft2-nél nem fejtett ki, jövedelmet, díjazást nem kapott.

Ehelyütt szükséges utalni arra, hogy bejegyzés hiányában tanú2 nem írhatott volna alá szerződést ügyvezetőként, a vezető tisztviselőt megillető jogokat és kötelezettségeket a bejegyzéstől gyakorolhatta volna.

Az írásbeli vallomást tevő tanúk további dokumentumokkal már nem rendelkeztek, jellemzően korábbi nyilatkozataikat tartották fenn. Tanú7 nyomozati vallomásából kiemelendő, hogy effektíve a Kft1-nek az üzemanyag költsége merült fel, mert a feladata a szükséges létszám biztosítása volt, illetve utólagos helyreállító munkáknál az anyag is terhelhette. Az átadás-átvételi jegyzőkönyv tartalmazta azon eseteket, amikor anyagköltség is felmerült, ez minimális volt.

Tanú4 alapeljárásban rögzített vallomásában (18. számú jegyzőkönyv 5. oldal) elmondta, hogy anyagköltség nem nagyon keletkezett, a dolgozók utaztatása és juttatása kapcsán keletkezett költség.

Tanú1 elmondta, - ahogy arra az elsőfokú bíróság az ítélet 20. oldal utolsó bekezdésétől irathűen hivatkozott - hogy az ő ügyvezetősége alatt az ügyeket tanú6 intézte, csak tanú6 betegsége miatt segített be, egyébként tanú6 intézte a szerződéseket is.

A védő által állítottakkal ellentétben tehát e tanúvallomások nem a vádlott által előadottakat erősítik. Az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelte a vallomásokat, amikor az ítélet 16. oldal utolsó bekezdésétől a vádlott védekezésének vizsgálata körében azokról számot adott, az okirati bizonyítékokat is figyelembe véve a vádlotti állításokat elvetette.

Tekintettel arra, hogy a védelmi perorvoslatok a bizonyítékok felülmérlegelését célozták a másodfokú eljárásban, arra pedig megalapozott tényállás mellett nincs mód, a felmentést célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Nem fog helyt azon védői és vádlotti álláspont sem, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének nem tett eleget. A szükséges mértékben a törvényszék a bizonyítékok értékelését elvégezte, a védő perbeszédében elhangzottakra is reagált.

A védő elsőfokú eljárásban megtartott perbeszédének lényegi elemeit ismételte a másodfokú eljárásban, melyre az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során reagált, és amellyel a másodfokú bíróság minden tekintetben egyetértett. A védő lényegében az alapeljárásban kihirdetett felmentő ítélet ténymegállapításait és bizonyíték értékelését tartotta helyesnek, mely a megismételt bizonyítási eljárást követően megváltoztatásra került. Helytelen azon álláspont, hogy új bizonyíték lényegében nem merült fel a megismételt eljárásban, ilyenként értékelendő tanú1 vallomása, a korábban kihallgatott tanúk nyilatkozatai is tartalmaztak új adatokat a célirányos kihallgatásnak, illetve írásban megfogalmazott kérdéseknek megfelelően, ismertetésre kerültek a cégnyilvántartás releváns adatai, valamint további okirati bizonyítékok is. Ezen bizonyítékok kerültek a logika szabályainak megfelelő elemző értékelésre, melyek bűnösség megállapításának alapjául szolgáló tényállás megállapításához vezettek.

Az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, és a cselekmény jogi minősítése is törvényes.

Helytálló a törvényszék jogi érvelése abban a körben, hogy a vádlottat, mint a Kft1 ügyvezetőjét terhelte az ÁFA bevallásának és befizetésének kötelezettsége. A terhelt vallomása részben köteletségének a meghalt könyvelőre áthárítására irányult, mely a lefolytatott bizonyítás alapján nem járt eredménnyel. Helyesen hivatkozta e körben a törvényszék a BH 2003.397. számú jogesetet. Fel sem merül - ahogyan azt a védői perbeszéd tartalmazta - , hogy a vádlott mindent megtett a maga részéről az adóbevallással kapcsolatos teendőit illetően. Nem hagyható figyelmen kívül az a körülmény sem a vádlott előélete, a csatolt korábbi elítéléseket tartalmazó büntető iratok tartalma alapján, hogy a terhelt a vád tárgyává tett időszakot megelőzően is a gazdasági élet aktív résztvevője volt, többek között adózással kapcsolatos ügyvezetői kötelezettségei elmulasztása miatt már korábban is felelősségre vonásra került.

Az alapeljárásban elkészített kiegészítő könyvszakértői vélemény megállapításaira és számszaki adataira vonatkozó védői hivatkozás pedig kizárólag akkor lehetne eredményes, ha az alapeljárásban 24. sorszám alatt a vádlott által becsatolt alvállalkozói szerződések, teljesítésigazolások és számlák mögött tényleges gazdasági esemény igazolódott volna. Figyelemmel azonban arra a tényre, hogy a megismételt eljárásban ennek ellenkezője nyert bizonyítást, az elsőfokú bíróság az alapeljárásban meghozott ítélettől eltérően értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, a védői érvelés a korábbi felmentő ítélet ténymegállapításai mentén nem foghat helyt.

Az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta az elkövetés idején hatályban lévő törvényt, mert az elbíráláskor hatályos törvény a vádlottra nem kedvezőbb, ugyanakkor döntését tételesen nem indokolta.

Az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. tv. 310.§ (4) bekezdés szerint a büntetés 2-8 évig terjedő szabadságvesztés, ha az adóbevétel különösen nagymértékben csökken. Az üzletszerűség minősítő körülményként nem volt értékelhető.

A vádlott az 1978. évi IV. tv. 137.§ 15. és 16. pontja szerint különös és többszörös visszaeső.

A többszörös, különös visszaesőkre vonatkozó 1978. évi IV. tv. 97.§ (1) bekezdése szerint különös és többszörös visszaesővel szemben az újabb bűncselekmény büntetési tételének felső határa szabadságvesztés esetén a felével emelkedik, de nem haladhatja meg a 20 évet, (2) bekezdése szerint a különös és többszörös visszaesővel szemben a büntetés csak különös méltánylást érdemlő esetben enyhítendő. A középértékes bünteteskiszabásra vonatkozó elv nem volt hatályban. A vádlott büntetése 2-12 év között állapítható meg. A szabadságvesztés végrehajtási fokozata az 1978. évi IV. tv. 42.§(3) bekezdése szerint fegyház. Az 1978. évi IV. tv. 47.§ (2) bekezdés I. fordulata szerint feltételes szabadságra bocsátásnak akkor van helye, ha az elítélt a fegyházban végrehajtandó büntetésének legalább négyötöd részét kitöltötte.

A vádlott cselekménye az elbíráláskor hatályos Btk. szerint a 396.§ (1) bekezdés a.) pontjába ütköző, az (5) bekezdés b.) pontja szerint minősülő üzletszerűen elkövetett különösen nagy vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalás büntettként lenne értékelendő, figyelemmel a Btk. 459.§ (6) bekezdés d.) pontjára is tekintettel, melynek büntetési tétele 5-10 évig terjedő szabadságvesztés.

A különös, többszörös visszaesőkre irányadó Btk. 89.§ (1) bekezdése szerint különös és többszörös visszaesővel szemben az újabb bűncselekmény büntetési tételének felső határa szabadságvesztés esetén a felével emelkedik, de nem haladhatja meg a 25 évet, mely jelen esetben 15 év, azaz a vádlott büntetése 5-15 évig terjedő szabadságvesztéssel lenne büntetendő, a Btk. 80.§ (2) bekezdése szerinti középértékes büntetés kiszabás is irányadó. Figyelemmel kellene lenni arra is, hogy a Btk.

89.§ (2) bekezdése szerint a különös és többszörös visszaesővel szemben a büntetés a Btk. 82.§ (1) bekezdése alapján csak különös méltánylást érdemlő esetben enyhítendő. Ugyanakkor a feltételes szabadságra bocsátást szabályozó Btk. 38.§ (2) bekezdés b.) pontja alapján visszaeső esetén a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontja a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő nap.

A Btk. 37.§ (3) bekezdés b./ ba.) pontja szerint a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház, ha az elítélt többszörös visszaeső és a szabadságvesztés tartama 2 év vagy ennél hosszabb tartamú.

Mindezek alapján megállapítható, hogy az elbíráláskori törvény a terheltre nem kedvezőbb.

A törvényszék a büntetés kiszabása során többnyire felsorolta a súlyosító és enyhítő körülményeket. További súlyosító körülmény, hogy a vádlott a többszörös visszaesői minőségén felül különös visszaeső is, ezen túl a folytatólagos elkövetés, valamint az, hogy felfüggesztett szabadságvesztés büntetés próbaideje alatt valósította meg cselekményét. Ezen túlmenően folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt (PKKB. 1.B.22150/2014/20. számú ítélettel jogerősen elbírált büntetőügy) valósította meg jelen ügyben elbírált cselekményét.

További enyhítő körülmény, hogy a vádlott idős, beteg hozzátartozóját gondozza.

Az enyhítő körülményként értékelendő időmúlás nyomatéka (10 év) a büntetés kiszabást is meghatározza. Amennyiben ésszerű időn belül került volna lefolytatásra a büntetőeljárás, nyilvánvalóan a tárgyi súlyra tekintettel lényegesen súlyosabb szabadságvesztés büntetés szolgálhatta volna a büntetési célt. Ugyanakkor a jelentős, elévülési időt meghaladó időmúlás miatt helyesen foglalt állást a törvényszék akkor, amikor a vádlott főbüntetését a törvényi minimum felett egy évvel határozta meg. Semmi nem indokolja, hogy a többszörös és különös visszaeső terhelt szabadságvesztés büntetésének tartamát az ítélet tábla enyhébben határozza meg. A vádlott korábban több alkalommal volt felelősségre vonva, büntetései nem érték el a kívánt célt. Jelen eljárásban elbírált cselekménye felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatti, annak végrehajtásának elrendelésére kizárólag azért nem kerülhet sor, mert az időmúlásra figyelemmel a büntetés elévült. Többszörös, különös visszaeső, az ezeket megalapozó elítéléseken túlmenően is volt büntetve.

Az elsőfokú bíróság által alkalmazott jelentősebb méltányosság alkalmazására esetében nincs mód, kizárólagosan a végrehajtandó szabadságvesztés alkalmas visszatartó hatás elérésére a vádlott vélekedésével ellentétben. A hozzátartozóról történő gondoskodás szükségessége, a vádlott előadott megváltoztatott életvitele, karitatív tevékenysége nem eredményezheti más büntetési nem alkalmazását.

A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata helyesen az 1978. évi IV. tv. 42.§ (3) bekezdése alapján fegyház, melynek módosítását a súlyosítási tilalom nem befolyásolja.

A vádlott a fegyházbüntetés négyötöd részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra az 1978. évi IV. tv. 47.§ (2) bekezdés I. fordulata szerint, melyet az 1978. évi IV. tv. és a Be. rendelkezési szerint az ítélet indokolásában és nem a rendelkező részben kell megjeleníteni, ezért az ezzel kapcsolatos elsőfokú rendelkezést az ítélet tábla az ítélet rendelkező részéből mellőzte.

A vagyonek Kobzásra vonatkozó elsőfokú rendelkezéssel az ítélet tábla nem értett egyet. A Legfelsőbb Bíróság 95/2011.Bk. véleménye III. pont 4. mondata alapján a kétszeres elvonás tilalmára tekintettel akkor, ha a kiesett bevétel megfizetésére az eljárni jogosult hatóság az elkövetőt vagy azt a gazdálkodó szervezetet, amelyik azzal gazdálkodott, már kötelezte, nincs helye vagyonek Kobzás

alkalmazásának. Amennyiben a kötelezés nem éri el a bíróság által megállapított bevétel kiesést, az intézkedést a fennmaradó részre kell elrendelni. Az elsőfokú iratok közé 33. szám alá befűzött irat tanúsága szerint a kötelezés teljes összeget lefedte, ezért a vagyonekhozással kapcsolatos elsőfokú rendelkezést mellőzni volt szükséges.

Törvényesen rendelkezett az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról.

Nem volt követhető indokolás hiányában a felmerült bűnügyi költségről történő rendelkezés. Figyelemmel a korábbi ítélet hatályon kívül helyezésére, a megismételt eljárásban felmerült költségek a Be. 403.§ (5) bekezdése alapján az államot terhelik. Ennek megfelelően a számítást az ítélet tábla pontosította.

A fent írtakra figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét az ítélet tábla a Be. 361. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülés keretében eljárva a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben annak helyes indokainál fogva a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta azzal, hogy az ítélet bevezető részéből a 2015. szeptember hó 9-i hatánapra utalást mellőzte mert e napon érdemi tárgyalás nem volt, a 2016. február hó 15-i hatánapot pedig feltüntette, mert e napon érdemi eljárási cselekményre került sor.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget az ítélet tábla a Be. 381. § (1) bekezdése alapján megállapította, annak viselésére a bűnösnek kimondott vádlottat a Be. 338. § (1) bekezdése alkalmazásával kötelezte.

Budapest, 2017. február hó 28. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit sk.
előadó bíró

Dr. Révész Tamásné sk.
bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 2016. április hó 20. napján kelt 6.B. 290/2014/35. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 2.Bf. 307/2016/7. számú ítéletével eszközölt változtatással 2017. február hó 28. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2017. február hó 28. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Bradáné Bódi Ilona
tisztviselő